

Er was eens een ranger

Wanneer de hemel grijs was als leisteen en de regen met bakken uit de lucht viel, deden we niets liever dan gezellig bij elkaar kruipen onder een overhangende rots. Zo ging het ook die dag, een paar weken na mijn eerste bezoek aan de stad van de mensen. De punt van Mia's staart trilde opgewonden terwijl ze verhalen voor ons verzong en vertelde ... *maar toen kwamen er twee van die mensen in groengrijze pakken aan, ze probeerden me met een lasso te vangen om me op te zetten. Maar ik was plots supersterk, ik kon vliegen en maakte een bocht om de bergtop en viel hen van bovenaf aan ...*

Mijn moeder geeuwde zodat ik haar geelachtig witte hoektanden kon bewonderen. *Bedoel je die mensen met hun hoeden? vroeg ze. Hoeden die eruitzien als stenen schijven waarop wapiti's hun behoefte hebben gedaan?*

Ja, precies, antwoordde Mia. Ik wilde me net vanuit de lucht op hen storten, toen ...

Die mensen zouden je niet opzetten, zei mijn moeder kortaf. Het zijn rangers.

Mia was een beetje gepikeerd omdat haar moeder haar opnieuw

midden in haar verhaal had onderbroken, maar ik spitste mijn oren. Het woord 'rangers' hadden mijn ouders wel vaker gebruikt. *Wat zijn rangers?* wilde ik weten. Op dat moment, vóór mijn verboden uitstapje naar de Old Faithfulgeiser, wist ik dat nog niet.

Dat zijn mensen die er in de Nationale Parken – en dus ook in ons territorium – op toezien dat mensen en dieren in vrede samenleven en dat niemand er iets stukmaakt, legde mijn moeder uit.

Cool. Ik was onder de indruk. Dus die rangers zijn geen vijanden van ons?

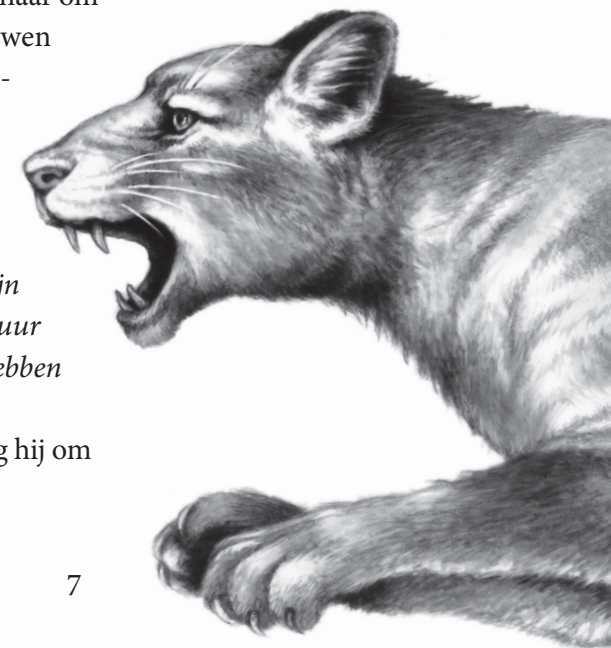
Nee, zei mijn moeder terwijl ze overeind kwam. Als jullie zin hebben, kunnen we er een van dichtbij bekijken. Maar jullie moeten muisstil zijn, want die lui zijn vaak gewapend. Ik wil niet dat er jullie wat overkomt.

Het klinkt stom, ik blijf hier! mokte Mia, die kennelijk nog steeds beledigd was, en toen ik enthousiast opsprong, viel ze me zomaar aan.

Dat liet ik natuurlijk niet zomaar gebeuren. Ik stortte me meteen op haar en probeerde haar omver te werpen. In een kluwen helderbruine vacht landden we op onze vader, die plots en niet bepaald zachtzinnig uit zijn dromen werd gerukt.

Haal jullie poten uit mijn neus! blies hij. *Nimca, stuur die twee naar buiten, ze hebben beweging nodig!*

Van mijn moeder kreeg hij om

de ruwe toon die hij aansloeg een slag op zijn snoet, met ingetrokken klauwen natuurlijk. *Waar dacht je dat ik net mee bezig was?*

Mijn vacht kriebelde van de zenuwen toen we met onze moeder Nimca op weg gingen en door het dennenbos liepen. Ik zag er zelfs van af om op een eekhoortje te jagen dat ik over een omvergevallen boomstam zag lopen. *Maar jullie hebben ons toch altijd gezegd dat we ons hier in het bos ver van de mensen moesten houden? Of gaan we die ranger in onze mensengedaante opzoeken? Hoe we ons moesten transformeren, hadden we onlangs pas geoefend, tijdens onze uitstap naar de stad.*

Stil nu! antwoordde Nimca alleen maar en ze sloop verder op haar brede, zachte poten. Ik schrok toen het me duidelijk werd dat ze al iemand in het oog had gekregen. Ja, nu rook ik de mens ook en even later waren we zo dichtbij dat we hem ook konden zien.

Aha, HIJ is het, ik dacht het al, ging het door mijn moeders hoofd. Verbaasd voelde ik blijdschap in haar gedachten. Wantrouwig bekeek ik de ranger van dichterbij. Hij was een forse man met haren in de kleuren van herfstbladeren, een donkergroene broek, een grijs hemd waar iets goudkleurigs op glinsterde en precies de hoed die mijn moeder had beschreven. Bovendien droeg hij iets op zijn rug wat eruitzag als een bult van stof – *een rugzak,* zei mijn moeder zonder klank – en aan zijn gordel hing een langwerpige knalrood ding.

Hij is inderdaad gewapend! stelde mijn zus verbijsterd vast. *Wie is hij eigenlijk? Je kent hem, niet?*

Ja, gaf onze mama toe. Het is Tom, een vriend van mij.

Mia en ik waren zo geschokt dat onze nekharen meteen recht

overeind gingen staan. *Hoe, wat ... maar ...* was het enige wat ik kon uitbrengen.

Mijn moeder keek wat verlegen voor zich uit. *Enkele maanden geleden is hij me voor het eerst opgevallen. Ik was net een gaffelbok aan het verscheuren, toen ik zag dat er een wandelpad in de buurt liep. Wandelaars die net voorbijkwamen, zorgden ervoor dat ik geen hap door mijn keel kreeg. Tom kwam gelukkig langs. Hij sloot het wandelpad af, zodat we even later konden terugkomen om in alle rust te eten. Dat was toch vriendelijk, vind je niet? Zo hebben we elkaar ontmoet.*

Mama had dus een mensenvriend. Ik kon het nog steeds niet vatten. Met z'n drieën tuurden we voorzichtig door het kreupelhout naar de ranger.

Later heb ik vernomen dat hij Tom heet. Andere mensen hebben hem zo genoemd, vertelde Nimca. *Dat vond ik natuurlijk leuk, want 'tom' betekent in de Engelse mensentaal 'kater'! Sindsdien ontmoeten we elkaar nu en dan.*

De mens Tom was net met een sissende bus gekleurde tekens op een boomstam aan het spuiten. Waarschijnlijk was hij zijn territorium aan het afbakenen. Dat vond ik een beetje asociaal. Wist hij dan niet dat dit ons territorium was?

Dat zijn tekens voor mij, legde mama trots uit. *Zodat ik weet dat hij hier is geweest.*

Ik was onder de indruk.

Hij wuift soms naar me. Ze spinde terwijl ze naar me keek. *Zoals nu, kijk.*

Tom zwaaide zijn hand door de lucht, waarna hij tegen zijn nek sloeg. Kennelijk begroette hij niet alleen mijn moeder, maar ook de muskieten.

Maar waarom is hij gewapend? Is hij bang voor jou? Mia leek niet helemaal overtuigd.

Nee, natuurlijk niet, zei Nimca. Ze klonk verontwaardigd. *Dat is alleen maar tegen beren! Het is zo'n pepperspraydinges.*

Tom liep verder het wandelpad af, en we volgden hem. Hij draaide zich niet één keer om. Hij zag ons niet en ook niet het grizzlymannetje dat wat verderop stond. Mama werd erg zenuwachtig toen ze de beer opmerkte, en ik ook. De meeste beren gaan er meteen vandoor zodra ze een mens ruiken of horen, maar deze grizzly was dat niet van plan. Hij beschouwde zich als de baas hier en ging voor niets of niemand uit de weg.

Intussen had de grizzly besloten om op de dichtstbijzijnde wei-de aan gras en kruiden te gaan knabbelen. Zoals hij daar stond te kauwen, leek hij op een lichtbruine, pluizige berg. Plots kreeg de ranger de beer in het oog. Hij bleef meteen staan en wendde zich half af. Dat was een goed idee. Grizzly's verdragen het niet als je ze in de ogen kijkt, dan voelen ze zich uitgedaagd.

Die Tom van jou is slim, zei ik, maar Nimca was zo gespannen dat ze daar geen aandacht voor had. Ze bleef gebukt staren naar de mens en de beer. Die stonden ongeveer een boomlengte van ons verwijderd en hadden geen flauw vermoeden dat wij in de buurt waren, want we waren tegen de wind in dichterbij gekomen. *Ik vertrouw dat beest niet,* zei ze kort.

Ik ook niet. Het is die beer die ons een keer in het hol heeft ontdekt en ons koud wilde maken, zei Mia. *Een echte smeerlap.*

En uitgerekend die moesten we nu tegenkomen!

Tom was nog maar een boomlengte van hem verwijderd, maar hij trok zich langzaam terug en begon op een rustige toon woorden te prevelen: 'Goede beer, brave beer, we laten elkaar met rust,

oké? Alles is in orde, dikkerd.' Maar zijn hand lag wel op de rode peppergun aan zijn gordel.

Nu kwam de beer in beweging. Waggelend sjokte hij over de weide, trok hier en daar een plant uit en kauwde die fijn. Als hij zo doorliep, zou hij de ranger rakelings voorbijlopen. Intussen leek het ook Tom te dagen dat de situatie er slecht uitzag voor hem. Zelfs van deze afstand rook ik zijn angst.

Ook de beer leek Toms angst nu te ruiken, en nog wat anders ook. Kennelijk had Tom proviand meegenomen in zijn rugzak. De grizzly schudde zich, hief zijn kop op en zette enkele stappen in Toms richting.

Tom mag nu stilaan zijn peppergun afvuren, vond mijn grote zus.

Maar maakt dat de grizzly niet woedend en komt daar dan niet pas echt narigheid van? overwoog ik.

Ik moet iets doen, zei mama vastberaden. *Jullie blijven hier, begrepen?*

Voor we iets konden zeggen, sloop ze weg door het kreupelhout, snel en onopvallend als een lichtbruine schaduw.

Ik had geen idee wat ze van plan was en als vanzelf gingen mijn oren plat tegen mijn kop liggen. Ik liet mijn tanden zien en er ontsnapte een zacht gegrom uit mijn muil. Mia en ik zaten tegen elkaar aan gedrukt en keken naar wat er zich voor onze ogen afspeelde. We wisten allebei heel goed dat grizzly's niet alleen veel groter, maar ook beduidend sterker zijn dan poema's. In een gevecht maakte onze moeder geen kans tegen deze kerel.

Nimca liep naar de rand van de weide, stopte vlak bij Tom en begon naar de beer te blazen. Het werkte, de kolos bleef staan en keek geïrriteerd in haar richting.

Nu had Tom zich eigenlijk terug moeten trekken of zich uit de voeten moeten maken, terwijl de grizzly met onze moeder bezig was. Jammer genoeg verstijfde meneer de ranger en murmelde hij enkele woorden die met menselijke uitwerpselen te maken hadden. Wat had dit te betekenen? Moest hij nodig? In elk geval leek hij niet bepaald blij om mijn moeder weer te zien. De beer aarzelde niet lang, zijn vacht ging overeind staan en met een woest gebrom galoppeerde hij recht op mijn moeder en Tom af. Ach, donder en bliksem!

Sissss! Tom had de rode bus voor zich uit gestrekt en er spoot een lange, nevelige straal uit. De grizzly deinsde brullend achteruit, draaide zich om en rende er snel vandoor. Oef, die was weg.

Jammer genoeg had ook onze mama wat van het spul opgevangen. Niezend en snuivend vluchtte ze naar ons toe en zocht dekking. *Au, verdorie, dat brandt!*

Ze liet zich naast ons op haar buik vallen en wreef met haar poten over haar snoet. Om haar te helpen likte ik haar gezicht. Maar dat was absoluut geen goed idee, want er brak een bosbrand vanjewelste op mijn tong los.

Tom is echt een aardige man, maar hij moet beter leren mikken, gromde mijn moeder terwijl we in de richting van de overhellende rots liepen waar Xamber waarschijnlijk nog steeds lag te slapen. *Het zou goed zijn als jullie dit niet aan jullie vader vertellen.*

Geen probleem, beloofde ik haar.

Maar hij merkte natuurlijk dat er iets was gebeurd, want Nimca moest in de rivier springen om weer normaal te ruiken. Haar grimassen en geluiden in het koude water waren grappig.

Ondanks alles bleef ik maar denken aan de mensen, aan Tom

en aan alles wat er was gebeurd. Niet veel later fluisterde ik Mia in het oor: *Ik wil ook een eigen ranger*. Bij de gedachte alleen al aan een eigen mensenvriend liepen er kleine rillingen over mijn huid. Een bondgenoot die geen deel uitmaakte van mijn familie. Aan wie ik kon vertellen hoe ontevreden ik soms was met mijn leven als poema, omdat er in de mensenwereld oneindig veel te ontdekken viel.

Last van hersenspinsels? Of een zwerm kevers? Mia toonde mij haar tanden. *Ik hoop maar dat je niet zo'n stommititeit uithaalt als dat lynxmeisje over wie papa verteld heeft.*

Hoező? Wat heeft ze dan gedaan? vroeg ik nieuwsgierig.

Afgelopen winter is ze naar de mensen gegaan en ze is daar gebleven om te leven zoals zij! Misschien had ze iets fouts gegeten dat ze op zo'n idee was gekomen?

Dat denk ik niet, zei ik kort. Naar de mensen gegaan en bij hen gebleven ... dat moet toch ongelofelijk spannend zijn, dacht ik. Ik vroeg me af of ik ooit, net als dat lynxmeisje, ook zoiets zou durven doen. Maar misschien volstond het voorlopig om een mensenvriend te zoeken.

De volgende weken zag ik enkele rangers en ten slotte koos ik voor een jonge, niet al te grote vrouw met een zwierige tred, die vaak glimlachte. Soms gidste ze groepen wandelaars en beantwoordde hun vragen, maar ze was ook vaak alleen onderweg en kennelijk bekommerde ze zich om de paden. Ik durfde geen toenadering tot haar te zoeken in mijn poemagedaante. Uiteindelijk ging ik in mijn mensengedaante en met kloppend hart naar haar toe terwijl ze een van haar voordrachten over de natuur hield.

Een veertigtal mensen zaten op omgezaagde boomstammen

die in een halve cirkel om haar heen lagen, onder wie ik, gekleed in de gevlekte, veel te korte kleren uit onze verstopte kist.

‘Hoi, mijn naam is Andrea,’ zei mijn lievelingsranger goed-gehumeurd. ‘Vandaag vertel ik jullie iets over de wolvenroedel hier in het Nationale Park. En als het schemert, gaan we samen naar een plek vanwaar we deze fascinerende dieren misschien kunnen observeren. Als we geluk hebben.’

Zonder dat ik het wilde, ontsnapte me een briesend geluid. Andrea keek me perplex aan. Ze vond wolven leuk, maar op poema’s was ze vast nog meer gesteld!

Na haar voordracht vermande ik me en liep op haar af. Ik glimlachte verlegen. ‘Hallo,’ zei ik en ik wachtte even om te zien of ze meteen doorhad dat ik haar nieuwe vriend was.

Ze keek me verbluft aan en glimlachte. ‘Hallo! Jij hebt heel goed opgelet, zag ik. Heb je een vraag?’

‘Zou je me willen opzoeken?’ vroeg ik zenuwachtig. ‘Het liefst zo dat mijn vader er niets van merkt. Dan kunnen we over van alles praten.’

Andrea leek overdonderd. Toen lachte ze hartelijk. Ik keek haar verward aan. Haar ogen werden groot, ze deed een stap naar achteren. Er ging een schok door me heen toen ik merkte dat ze naar mijn tanden staarde. O nee, door de stress was mijn gebit gedeeltelijk getransformeerd! Mijn hoektanden staken al in mijn lip. Ik draaide me met een ruk om en rende zo snel als ik kon weg.

De arme vrouw. Ik hoop dat ze ooit van de schok is gekomen. Ik moest aan haar denken toen Lissa Clearwater tijdens de les van James Bridger naar ons toe kwam en de volgende aankondi-

ging deed: ‘Misschien hebben jullie al gehoord dat jullie voor de eindexamens van het eerste jaar een stage gaan doen. Denk er al maar over na wat je later wilt worden, want binnenkort moeten jullie solliciteren.’

‘Ranger,’ zei ik meteen. Als ik er geen als vriend kon krijgen, dan moest ik er maar zelf een worden!

‘Bah, die verdienen amper iets.’ Wolvenroedelleider Jeffrey keek me minachtend aan. ‘Ik wil werk dat goed betaalt. Manager of zo. Bovendien zou jij een rotslechte ranger zijn. Je weet niet eens wat die zoal moeten doen, of wel soms?’

‘Hoezo? Noten kraken, toch?’ vroeg Holly, maar Jeffrey sloeg geen acht op haar. Hij bleef mij aankijken.

Zijn opmerking had me onzeker gemaakt, maar dat wilde ik niet laten blijken. ‘Ach, en jij wordt de beste manager van de wereld, zeker? Zoals je vader. Is zijn bedrijf niet onlangs failliet gegaan?’

Uit Jeffrey’s ogen vlamde woede. Ik was duidelijk te ver gegaan. Tenslotte zou ik zelf ook ontploft zijn als iemand mijn vader beledigd had, terwijl hij ons de komende weken les in dierentalen zou komen geven.

Niet alleen de wolven waren razend, ook James Bridger fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij me aankeek. En dat was veel erger, want hij was een van die vrienden die ik me destijds zo vurig had gewenst. ‘Ik vind dat jullie je bij elkaar moeten verontschuldigen,’ zei hij. In de klas heerste een gespannen stilte. Alle blikken rustten op ons.

‘Daar kan dat katje lang op wachten,’ gromde Jeffrey.

Ik zei geen woord, kruiste mijn armen en staarde recht voor me uit. Oké, mijn opmerking was niet aardig geweest, maar waar-

om moest ik me verontschuldigen bij iemand die als spion van mijn aartsvijand Andrew Milling door het leven ging?

‘Jullie krijgen allebei strafwerk, dat jullie samen zullen maken!’ kondigde Bridger aan.

De week begon niet bepaald goed.

*Werk is een
kwestie van geluk*

Na de ruzie met Jeffrey spraken we eerst nog een tijdje over beroepen. Waarschijnlijk met de bedoeling dat iedereen wat tot rust zou komen.

‘Welnu, ik word later moerasspecialiste,’ kondigde Cookie vrolijk aan. ‘Mijn buidelratfamilie komt immers uit een moeras, wisten jullie dat? Ik weet alles over moerassen.’

Ik wist niet zeker of iemand Cookie zou willen betalen voor uitleg over moerassen, maar ik was niet van plan om in deze les nog een woord te zeggen. En zeker niets negatiefs. Er waren al genoeg woodwalkers boos op mij.

‘Maar dan mag je niet doen alsof je dood bent als er problemen zijn, anders moet je baas voortdurend de spoedarts laten komen,’ opperde Lou, het allermooiste wapitimeisje ter wereld.

‘Dat zou trouwens iets voor mij zijn,’ zei Tikaani, de witte wolfvin. ‘Spoedarts. Of bodyguard, want ik ben goed in vechten. Of ik word zangeres.’

‘Nu moet je alleen nog maar beslissen.’ Bo, die ook een lid was van de wolvenroedel, draaide met zijn ogen. ‘Mensen gezond maken, mensen pijn doen of mensen de oren voljanken.’